

### Zeynep Ecrin TAK BAHAR MÜJDESİ

Baharda doğa canlanır, çiçekler açar, hava sıcaklığı artmaya başlar. Bahar mart, nisan ve mayıs aylarından oluşur. Yazın müjdecisidir. Baharın gelişiyle birçok değişim yaşanır. Ağaçlar yaprak açar, bazı hayvanlar kış uykusundan uyanır. Kuşların ve birçok hayvanın yavrularını büyüttüğünü görürüz.

Bahar, insanlar için mutluluk ve sevinç kaynağıdır. Çocukların parklarda neşe içinde oynadıklarını görürüz. Bizler de parklarda yürür, güzel havaların tadını çıkarırız. Rengârenk çiçekler neşelendirir bizi.

Bahar, en çok yağmurun yağdığı mevsimdir. Bu sayede göller, göletler ve barajlar dolar. Barajların dolmasıyla elektrik üretilir, musluklarımızdan temiz su akar ve tarlalar sulanır. Bitkiler nisan yağmurlarıyla büyür, gelişir ve ürün vermeye hazırlanır. Ürünlerin bolluğu baharın güzel geçmesine bağlıdır.

Bahar, hayatın yeniden başlaması gibidir. İnsanın bahar mevsimi çocukluk dönemidir. Her insan bahar geldiğinde neşesini tazeler, çocuklar gibi şen olur. Doğanın yeşermesi, bizde de yeni umutlar yeşertir. Yaşamaktan keyif aldığımızı hisseder, kışı mevsiminin sıkıcı ve soğuk havasından çıkarır. Her insan baharın tadını doyasıya çıkarmalı, her mevsimi hakkıyla yaşamalıdır.

### Melike Hilal YILDIZ BİR BAYRAM GÜNÜ

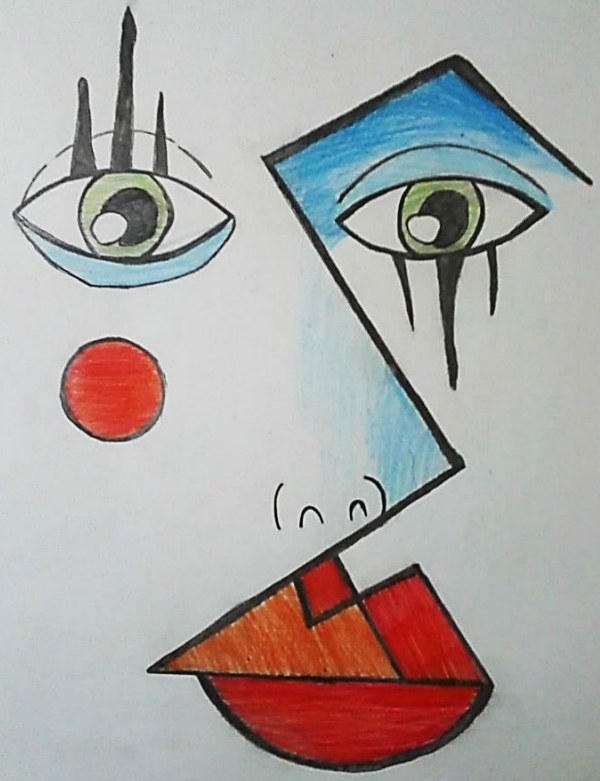
Çocukluğumdaki bayramları hatırlıyorum. Günlerce süren hazırlıklar, tatlı telaşlar, bayramlaşmalar...

Bayram herkes için neşe ve mutluluk kaynağıdır. Hem Ramazan hem de Kurban Bayramı'nda bütün küskünler barışırdı. Ayrıca akrabalar ziyaret edilir, akrabalar arasında bağlar kuvvetlenirdi. O günler çok güzeldi. Şimdi bayramlar aynı heyecanla yaşanmıyor. Maalesef ziyaretlerde kalmadı artık.

Ben de size, bayramların neşe içinde yaşadığı bir anımı anlatmak istiyorum. On yaşındayım. Ramazan ayı yine çok güzeldi. Bayramın ilk günü neşe içinde kalktım. Elimi yüzümü yıkadım ve o güzel bayram elbisemi giydim. Üzerinde beyaz puantiyeli olan kırmızı elbisem Türk bayrağını andırıyordu. Sonra pencereye yaklaştım, dışarıyı seyretmeye koyuldum. Bugün herkes daha mutluydu. Kuşlar daha bir mutlu ötüyordu sanki... Güneş de pasparlak gökyüzünden bize gülümsüyordu. Ben dalıp gitmişken annemin sesiyle irkildim. Beni kahvaltıya çağırıyordu. Alalacele kahvaltımı yapıp kendimi sokağa attım.

Arkadaşlarım çoktan gelmişlerdi. Ellerinde poşetler vardı yani ellerimizde. Hemen şeker toplamak istiyorduk ve dağıldık. Ve sonunda en çok şeker toplayan kazanacaktı. Ben hemen en yakınımındaki binadan şeker toplamaya başlamıştım ve en sonunda şekerleri saydığımızda en çok şekeri ben toplamıştım. Ödül olarak kendi çapımızda yaptığımız bir kupa almıştık. O kupa o günden bu güne hep yanımdaydı ve hala yanımda. Her bayram geldiğinde o kupaya bakıp eski günleri anıyorum.

### Sena ERCAN PALYAÇO



### Aleyna ÇEMEN EY İMAM HATIPLİM

Sana imreniyorum ve sesleniyorum!  
Dilinde dua  
Elinde Kur'an  
Kalbinde Allah  
Aklında iman var ne güzel!

Ey! İmam Hatiplim.  
Sana sesleniyorum.  
Her gün Allah'ın huzurunda  
Beş vakit geçiyor.  
Her anın imanla dolu ne güzel!

Ey! İmam Hatiplim.  
Sana sesleniyorum.  
Devam et bu yolda!  
-Hakk'ın, iman yolunda-  
Emin ol attığın adımlardan!

Ey! İmam Hatiplim  
Orası doğru yol  
En güzel pusula sende.  
Orası Hakk'ın, imanın yolu.  
Kur'an-ın var senin yanında!



**Ravza Nur HORAT**  
**ŞİŞELER**

### **Asude Meryem ACIELMA** **İSTANBUL**

Ne güzel bir yer İstanbul!  
Şaheserleriyle dolu,  
Marmara Denizi, Kız Kulesi,  
İstanbul Köprüsü ve daha birçok şey...  
Sayısız insan dolu  
Yabancılar, turistler...  
Yolları hep kalabalık.  
Trafikler çok yoğun,  
Ama yine de çok güzel!  
Köprüleri, yeraltı tünelleri,  
Otobüsler, marketler...  
Ne kadar farklı bizimkilerden,  
Eserleri harika!  
Her insan gezmeli mutlaka!  
Bir sürü ada var orada,  
Büyük Ada, Heybetli Ada...  
Gezilecek çok yer var,  
Anlat anlat bitmez,  
Gez gez bitmez,  
Keşke zaman dursa,  
Gezsek her yeri,  
Bir sürü ilçesi var tabii  
Mesela Beşiktaş,  
Ve daha birçok güzel yer,  
İstanbul tam gezilecek yer!  
Ne güzel bir yer İstanbul!

### **Sümeyye YAZICI** **DÜNYA ENKAZI**

Dünyadaki yaşam olağan akışında giderken öyle bir zaman gelmiş ki doğanın tüm akışı tersine dönmüştü. Gün ortasında karanlık yaşanır olmuştur, gece uykusunun en tatlı yerinde de aydınlık. Bilim insanları bunun nedenini araştırırdıysa bu değişiklikten en çok etkilenip can sıkılan çocuklardı. Oyunlarının en heyecanlı yerinde karanlığa gömülmek ya da uykunun en tatlı bölümünde uyandırılmak kimin hoşuna giderdi ki! En çok da karanlıktan yakınıyordu çocuklar.

Karanlık insanların mutluluğunu, aydınlık ise huzurunu çalıyordu. Bilim insanları da buna hâlâ bir çözüm bulamıyordu. İnsanlar bu duruma alışamamıştı, düzenleri bozulmuş ve yeni bir düzen kurulamamıştı. Artık bu soruna bir çözüm bulma zamanı gelmişti. Peki, bu çözümü kim bulacaktı? Bu sorundan en çok etkilenen çocuklardı. Bazı çocuklar da bu sorunun kendiliğinden geçmesini beklemiyordu. Bu çocuklar Emre ve arkadaşlarıydı. Bu yaşadıklarına bir çözüm bulmak istiyorlardı. Bu sorunun nedenini bulmayı da bilim insanlarına bırakmışlardı. Kendi düşündüklerini arkadaşlarıyla paylaşıyorlar ve aralarında tartışarak bir çözüm bulmaya çalışıyorlardı. İlk fikir Berna'dan gelmişti. Berna'nın fikri şuydu: İnsanlar büyük bir alanda yaşayacaklardı zamana göre ışıklar yanıp sönecekti. İlk düşünüldüğünde mantıklı gelse de sonradan bu fikrin tamamen mantıksız olduğuna karar veren grup çözüm aramaya devam etti. İkinci fikir ise Dilşah'tan çıkmıştı. Dilşah yapay güneş yapmayı düşünmüştü. Fakat dünyamızı ısıtıp aydınlatan kocaman bir lambadan söz ediyorduk. Bu ne kadar mümkün olabilirdi ki! Grup tekrardan çözüm aramaya başladı. Uzun uzun düşündükten sonra Emre mükemmel bir fikir bulmuşçasına ayağa kalktı ve aniden "Buldum!" diye bağırdı. Arkadaşları meraklı ve heyecanlı bir şekilde Emre'ye bakıyorlardı. Emre oturdu ve anlatmaya başladı: "Bu sorunun nedenini bulsak daha güzel fikirler bulamaz mıyız? Hem sorunun neden olduğunu bilmeden ne yapabiliriz ki?" dedi.

Arkadaşları onaylar bir şekilde birbirlerine bakıp başlarını sallıyorlardı. Akıllardaki tek soru şuydu; bunu nasıl yapacaklardı? Bilim insanları bile bulamazken çocuklar bu sorunun nedenini nasıl bulacaklardı?

Vakit kaybetmeden çalışmaya başladılar. Öncelikle Güneş'in batışına kadar zaman tutacaklardı. Bunun amacı Güneş'in doğuşuyla batışının hep aynı saatte olup olmadığıydı. Üç gün içinde bunu test ettiler. Evet, sonuç beledikleri gibiydi bunlar aynı saatlerde oluyordu. Bir an için bu saatlere göre saatlerin ayarlanabileceğini düşünmüşlerdi, aslında mantıklıydı da. Fakat insanların bozulmuş düzenini daha fazla bozmak istemiyorlardı. Çocuklar bu konu üzerinde çok çalışıyorlardı, ama hâlâ bir sonuca varamamışlardı. Onlar çalışırdıysa, dünya daha da kötüye gidiyordu. Oksijen giderek azalıyor ve binalar, gökdelenler yıkılıyordu. Bazı yıkılan binalarda yangınlar da çıkıyordu. Daha da kötüsü insanlar ölüyordu. İnsanlar artık oksijen tüpleriyle nefes alabiliyorlardı. Dünya kocaman bir harabeye dönmüştü. Enkazın altında kalan hayaller yerini hüzne bırakmıştı.

Çocuklardan bazıları umutlarını yitiriyordu. Bazılarıysa enkazın altında kalan bedenlerdendi. Artık tüm yaşananların nedenini biliyorlardı. Bunu bütün geride kalanlar, yani yaşayanlar biliyordu. Her şeyin sebebi, tüm bu felaketler insanlar yüzündendi. Umursamadan ağaçları kesen, yerine gökdelen diken ve sadece parasını düşünen insan şimdi nefes alamıyordu. Fabrikalardaki zehirli gazları havaya, kirli atıkları sulara bırakan insan; şimdi su bulamıyordu. Çöpünü yere atıp "Bir ben mi atıyorum?" diyen insan şimdi temiz yer bulamıyordu. Hepsinin nedeni insanlardı. Artık derslerini almışlardı. Emre yürürken bunları düşünüyordu. Ne kadar da doğruydular.

Birden bir ses geldi. Emre olduğu yerde durmuş sesin nereden geldiğini anlamaya çalışıyordu. Ses tekrar geldi. "Oğlum." diyordu. Bunun nasıl olabileceğini düşünen Emre afallamıştı. Çünkü ailesini kaybetmişti. Deli gibi etrafa bakıyordu, hiç kimse yoktu.

Ses yine geldi "Oğlum gel hadi yemek hazır." Annesinin sesini duyan Kerem kendini romanına fazla kaptırdığını anladı ve yemeğe gitti.

Ecrin Efsa KESER  
MANDALA



Naz ÇEMEN

## GEYİK'İN PANDA'YLA DOSTLUĞU

Şu Acayip günlerden bir gündeyiz işte. İlk önce sizlere kendimi tanıyım adım geyik Afrika Kıtası'nın Tunus Dağları'nda bir miktar kızıl geyiklerden biriyim. Burada yağmur ormanlarında yaşıyorum. Yağmur ormanları yıllık en az 1750–2000 mm yağış alabilen ormanlardır. Ben burada en genç geyiklerden biriyim.

Biraz da hayatımdan bahsetmemi ister misiniz? Bence benim hayatımı kim öğrenmek istemez ki? Benim hayatım avcılardan kaçmakla geçiyor. Bazı günler bizi sırf boynuzlarımız için bazen de eğlencesine avlıyorlar. İnsanoğlu ve bitmek tükenmek bilmeyen istekleri...

Sadece insanlar değil vahşi hayvanlardan da kaçıyoruz.

Ben size bir anımı anlatayım mı? Bir dostluk hikâyesi. Ben bir gün Hindistan'a gitmiştim. Orada bir sürü tanımadığım yerler vardı. Merakımı gıcıklayan birçok yer ve hayvan çeşitleri var. Ben dağları çok merak ediyordum. Merakımı gidermek için gezintiye çıkmıştım. O da ne bir pandaya rastlamıştım. Neyse onu tanımak için ona yaklaştım. Sık ormanlarla kaplı dağlarda yaşıyorlarmış, çok ilginç değil mi? Ben o gün küçük pandalardan biriyle tanıştım adı Panda Minnoş'tu. Küçük pandalar Hindistan ve Nepal'de yaşıyorlarmış. Biz ayaküstü sohbet ederken ben biraz acıktığımı söyledim hemen kendi yuvası olan ağacına tırmanıp bana biraz bambu getirdi. Bu yiyecek bana yabancıydı ama misafir umduğunu değil bulduğunu yer. O da annesini küçük yaşta kaybetmiş yani annesini ve babasını avcılar götürmüş. O günden beri de bir daha görmemiş. Pandaların bir ilginç yanı da dünyaya gelirken kör ve dişsiz doğarlarmış. Dişsiz olması size pek ilginç gelmeyebilir ama kör olmasına ne demeli? Tanıdığı bir sürü panda arkadaşı varmış. Arkadaşları da kendisi gibi tembelmiş. Hoşlandığın şeyler ne, diye sordum. O da yuvarlanarak hareket etmeyi çok severiz, dedi. Onunla birlikte çok güzel iki hafta geçirdik. Birlikte yuvarlandık, bambu yedik, sohbet ettik ve daha birçok güzel şey... Böylece güzel bir dostluk başlamış oldu. Güzel dostumla tekrar buluşmak umuduyla vedalaştım.

İki hafta geçti ve güzel dostumu ziyarete gittim. O gün benim için hayatımın başlangıcı gibiydi. Bir de ne göreyim ortalıkta hiç kimsecikler yok, avlanmış! Bir pandanın sütü için yapmayacakları şey yok. O gün başımdan kaynar sular boşaldı. Hayatımda ilk defa bana bu kadar samimi içten davranan bir dost edindim ve o avlanmıştı. Biz birbirimize dostum diye hitap ederdik ama şimdi o yok! Çok kızıyorum şu insanlar kendi yaşam alanlarını harap ettiler şimdi de geldi bizimkilere. İki dostu birbirinden ayırdılar. Bütün başımdan geçenleri düşünüyordum ki arkamda bir ses duydum. Bana daha önce nadir duyduğum seslerden biriymiş gibi geldi arkası açık bir kamyonet!.. Arkamdan yaklaşip boynuma bir ip geçirdiler gözlerimi açtığımda tek hatırladığım bir kafes sanırım. Hayvanat bahçesi dedikleri bir yere getirmişlerdi. Orada bir sürü tanımadığım türlerde hayvanlar vardı. Bir de baktım hiçbir zaman unutmayacağım o yumuşak bakışlar... Sevgili arkadaşım Minnoş karşı kafeste! Ben hep inanırım gerçek dostluklar asla yok olmaz diye. Evet, insanlara çok kızıyorum bizim yaşam alanlarımızı yok edip bizi bu küçücük dar alanlara hapsettikleri için. Tek tesellim sevgili arkadaşımınla tekrar birlikte olmak. Galiba ben de alışıyorum bu düzene bizi seven şefkatle bakan insanlar da var.

Fatma Kübra DOVAN  
ŞAİRE MEKTUP

Sevgili Atilla İlhan,

Öncelikle senin gibi bir şaire mektup yazıyor olmak beni gururlandırıyor. Göğsüm kabarıyor adeta. Şiirlerinden söz etmek istiyorum hemen. Şiirlerindeki bu düzen, bu kafiye, bu hareket, içindeki bu hüznün adeta kendini okutmak için can atıyor. Okudukça kendimi buluyorum, kendimi buldukça okumak istiyorum.

“Niye gün ortasında akşam oluyorum?” demişsin bir şiirinde. O kadar anlamlı ki bu cümle. Tepemizde güneş aydınlatırken bizi ,nasıl da akşam olabilirdi bir insan. Sanki ruhu, hisleri kararıyormuş gibi.

“Besbelli bu gece yıldızlar görünmeyecek.” demişsin bir diğer şiirinde. Nasıl da naif bir anlatımdır masumiyeti.

Sonbaharı da dizelerinde şöyle anlatmışsın. “Oysa ben akşam olmuşum, yapraklarım dökülüyor usul usul adım sonbahar...” Sen zaten güzelce anlatmışsın sonbaharı yorum yapmamıza ne hacet.

Sevgiyi de şöyle özetlemişsin. “Sen hep aynı iklimde gül bana, mevsimi boş ver.”

Ayrılığa da şunları eklemişsin. “Ayrılıkta sevdaya dâhildir çünkü ayrılanlar hâlâ sevgili...”

Sen aslında edebiyatla, doğayla şiiri öyle birleştirmişsin ki, ortaya böyle güzel şiirler çıkmış.

Senin gibi şairlerle karşılaşmak umuduyla...

Sevgilerimle...

Aleyna ÇEMEN  
SEÇİMLERİMİZ

Eşyalarımı toplarken yıllardır sakladığım fotoğraf albümü geçti elime. İşi gücü bırakıp çekildim bir köşeye ve fotoğrafları teker teker gözden geçirmeye başladım. Birden yüzüme bir gülümsemenin yayıldığını hissettim. Siz şimdi beni gülümseten şeyi merak ediyorsunuz değil mi? Elimdeki fotoğraf çocukluğuma aitti.

Üzerimde babamın itfaiye elbisesi vardı. Ben eskiden babamla vakit geçirmeyi çok severdim. Babam bana hep itfaiyecilikle alakalı çizgi filmler izletirdi. Ben de onları izlemeyi çok severdim itfaiyecilerin kıyafetlerini, sireni çalarken yangınları söndürmelerini, kırmızı arabasını, hayvanları kurtarmasını çok seviyordum ve ben de onlar gibi olmayı çok istiyordum.

Bir zamanlar herkes gelecekte gelmek istediği yeri, olmak istediği mesleği hatta giymek istediği heveslendiği üniformayı hayal eder. Oysaki şimdi olmak istediğimizi meslek, giymek istediğimiz üniforma, kurduğumuz hayaller şimdiki yaşantımızla hiçbir alakası yok! Bu, bize hayatın öğrettiği bir durum. Bazen bazı istediklerimiz olurken bazen de bazı istediklerimiz, düşündüğümüz şeyler çoğu zaman olmayabiliyor. Buna hayat deriz ama biraz biz de suç yok mu? Çalışmazsak, inanmazsak, istemezsek ve farklı yollardan başarmak için denemezsek bunda hayatın suçu ne? Biraz kendimize bakmalıyız, kendimizi tanımalıyız. Hayatta yapamayacağımız kendi karakterimize uymayan şeyleri istersek ve buna inanarak olmaz diyenleri de tersleyerek yola devam ettiğimizde çuvallayabiliyoruz. Mesela suda yüzen bir balığın havada uçan kuşa özenmesi gibi... Buna da hayat demeyiz çünkü hayat bize olabilecek şeyleri istedikçe önümüze fırsatlar sunar. İstediklerimize adım adım ulaşırız fakat insan ne istediğini bilmezse yoldan çıkar yaradılıştan yavaş yavaş uzaklaşır. Herkes ressam olmanın mühendis olmanın doktor olmanın hayalini kurar. Hayalimizde kurduğumuz meslek bu zamanın şartlarına uygun değilse buna hayat deriz.

Hayatın yaşattığı gerçekleştirdiği olaylara isyan ve inkâr etmemeliyiz. Çünkü her şey Allah'tan gelir sadece biz düşüncelerimiz ve fikirlerimizle ona yön veririz. Kendimizi tanıyıp, hayatın gerçekleriyle ilgili iyi analizler yapıp geleceğimize o şekilde yönlendirmeliyiz.

**Sümeyye Elif YAZICI**  
**ASLAN VE YILAN**

Bir zamanlar kocaman bir ormanda kocaman yürekli bir aslan vardı. Bu aslan herkese yardım etmek isterken herkes ondan kaçıyordu. Aslan bu duruma çok üzülüyordu. Bir gün aklına bir fikir geldi. Kılık değiştirip hayvanlara yardım edecekti. Bu fikri işe yaradı. Birkaç gün böyle yardım etti. Ama bir gün bir yılanı yardım ederken maskesi düştü. Yılan bir anlık bir şoktan sonra sordu:

-Neden bir maske taktın, dedi.

Aslan yılanı her şeyi anlattı. Yılan hiçbir şey söylemeden arkasını dönüp gitti. Aslan arkasından bakakaldı. Ertesi gün aslan ormanda gezinirken karşısına bir kuş çıktı. Belli ki yaralanmıştı, uçmaya çalışıyordu. Aslan yanına gitti. Kuş kaçmadı. Aslan şaşırıldı. Kuş hemen söze girdi, senden kaçtığımız için tüm orman halkı adına senden özür diliyorum. Aslan kuşun yarasını sardı. Kuş, teşekkür edip gitti. Aslan kuştan sonra bir sürü kişiye rastladı, hiçbiri de ondan kaçmadı. Akşama kadar birçok kişiye yardım etti. İnine gidiyordu, bir ses duydu. Arkasını döndü, yılan gelmişti. Aslan yılanı görünce gülümsedi. Tam karşısına geçince aslan:

-Teşekkürler, dedi.

Yılan şaşırılmış bir şekilde,

-Neden, diye sordu.

Aslan söze girdi: “Bugün ormanda gezerken yardıma ihtiyacı olan bir kuşa rastladım. Kanadı incinmişti. Yarasını sardım. Sonra “Yılan olmasaydı” dedi. “Eğer yılan olmasaydı bütün orman halkı sonsuza dek senden kaçacaktı.”

Biraz sessizlikten sonra aslan devam etti. Bütün orman halkını toplayıp benim gerçek niyetimi anlattığını ve benden kaçmamaları gerektiğini söylediğini biliyorum, dedi. Yılan başı öne eğik bir şekilde; “Ne demek yerimde kim olsa aynı şeyi yapardı.” dedi.

Aslan patisini uzatıp dost muyuz, dedi. Yılan başını kaldırdı ve kuyruğunu uzatıp “Hem de sonsuza kadar!” dedi. Bütün orman halkı aslan ve yılanın dostluğunu duydu. Yardımseverlik ormana hızla yayıldı.

Birkaç gün sonra ormanda kral seçimi vardı. Bütün halk aslanın kral olmasından yanaydı. Nihayet seçim günü geldi çatı. Herkes oy vereceği kişinin ismini yapraklara yazdı. Sonuçlara göre herkesin beklediği olmuş, aslan kral seçilmişti. Aslan kürsüye çıktı bütün orman halkına kendisini seçtikleri için teşekkür etti. Aslan uzun bir süre ormanda hüküm sürdü. Bu süre içerisinde kimse ondan şikâyetçi olmadı. Bütün orman halkı krallarıyla birlikte çok mutlu bir hayat sürdürdüler.

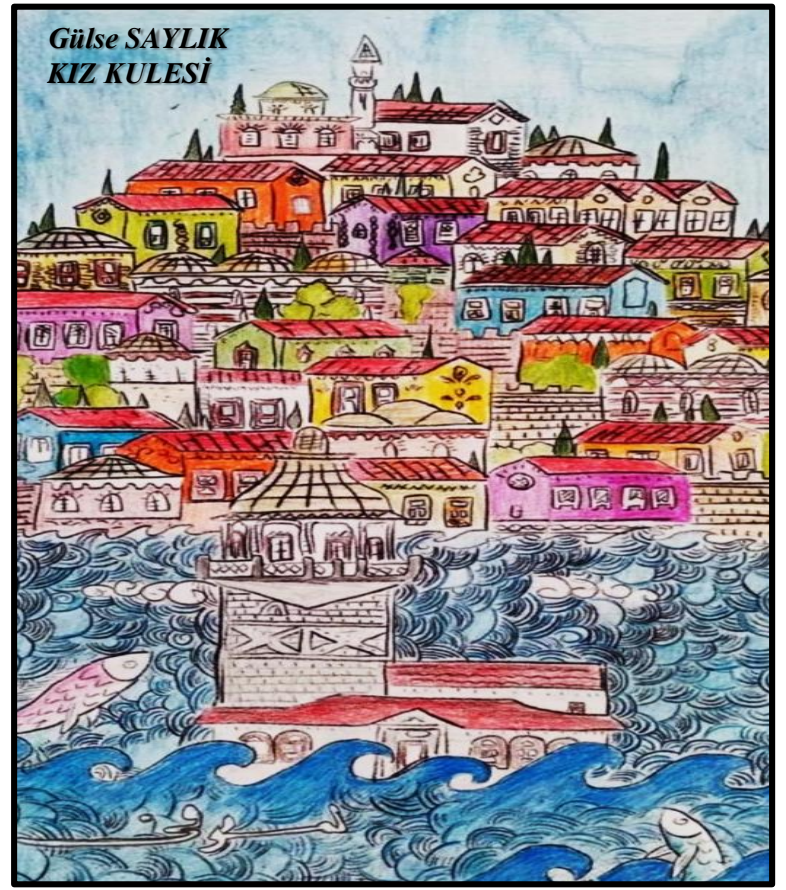
**Ayşegül TEKİN**  
**GARİP HAYAT**

İşte hayat, hayat çok acımasız gerçekten! Büyümek, öğrenmek, üniversiteyi bitirip iş sahibi olmak... Çok zor bence!

Okula gidiyorsun sabah güneş doğarken. Kurs olursa dönüyorsun akşam güneş batarken. Eve geliyorsun yorgun... Bakıyorlar gözüne “Çalış!” diye! Sonra başlıyorsun ders çalışmaya... Bitmiyor! Bir of çekiyorsun! Tekrarlar, ödevler sırada... Sonra ne kadar soru çözdün hesapla, hocana gönder... Ders programını ayarla! Bu arada “Acaba unuttuğum bir şey var mı?” diye düşünürken yapmadığın bir ödev gelsin aklına! Saat geç olmuş, annem dikilmiş karşıma “Yat! Bu saatte ödev olmaz!” Herkes yattıktan sonra gizli gizli ödevini yapıyorsun. Kimse görmeden yeniden yatıyorsun. Bu sadece okuldan sonra yapılanlar...

Okulda yapılanlara gelirsek, okula gidiyorsun ders başladı. İşle işle bitmiyor, sonra teneffüs... Çok mutlusun, bu olay günde yedi veya sekiz defa gerçekleşiyor. Her zaman sınav, deneme, Quiz telaşı, sonra LGS heyecanı... AYT, TYT, KPSS saymaktan yorulduğum büyük büyük sınavlar... Meslek sahibi oldun; kendini geliştir, değiştir ve daha başarılı olmanın yollarını ara...

Küçüğüm ben... Önümdeki sınavların ayak seslerini şimdiki derslerimin yoğunluğundan anlıyorum. Haklı olarak korkuyorum. Bitmeyen gelecek planlamasından acaba şimdiki yaşamadığımızı gören yok mu? Yoksa sadece ben mi görüyorum?



**Fatma Nur REÇBER**  
**BİR SEVDADIR VATAN**

Doğduğumuz anda kanımıza işleyen,  
İnsanı hayata bağlayan,  
Bizi bir tutandır vatan!  
Büyük bir sevdadır bu vatan,

Atalarımızın kanla suladığı bu topraklar,  
Her Türk evladı için candır,  
Bizim için bir vatandır,  
Büyük bir sevdadır vatan!

Askerlerimizin bu paha biçilmez gücü karşısında,  
Hiçbir kimse duramaz asla!  
Seyit Onbaşılar, Ulubatlı Hasanlar, Nene Hatunlar...  
Ecdadımızdan aldık biz bu vatan sevgisini,

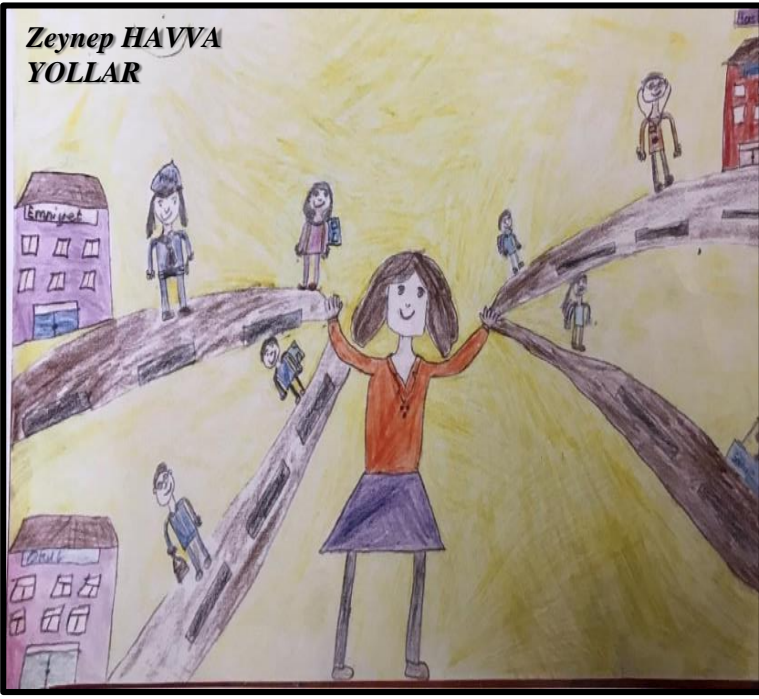
Yediden yetmiş vatan aşkıyla dolduk biz,  
Ebedi güçlü vatanız biz,  
İşte budur bizim için vatan,  
Büyük bir sevdadır bu vatan!

**Alper YAVUZ**  
**OĞLUM**

Dağlar içinde yol yol oluyor,  
Uzaklık uzuyor bitmiyor oğlum!  
Her gece içime hüznün doluyor,  
Hayalim gözümden gitmiyor oğlum!

Hayal bu ya bir gün kapıyı çalsam,  
Koşarak kapıyı açsan diyorum,  
Minicik yüzünü bağrıma bassam,  
Sevinip kuş gibi uçsam diyorum!

Gül kokulu yavrum bir tanem benim,  
Bir gün bu askerlik elbette bitecek,  
Yiğidim aslanım Bahadır Alp'im,  
Bekle yolların baban dönecek!



**Rumeysa MADEN**  
**SIRDAŞ**

Bir gün okul kütüphanesine gidip kitap aramaya başladım. Orada gezerken iki kitabın fısıldaştıklarını duydum. Biraz daha yakınlaşıncaya ne konuştuklarını anladım. Şu ana kadar kimsenin almadığı çok eski bir kitaptan bahsediyorlardı. Söyledikleri çok dikkatimi çekti. Hemen o kitabı aramaya başladım. Bir rafta diğerlerine göre çok eski duran bir kitap bulmuştum. İsmi bile çok zor okunuyordu: “Hüzünlü Günler”. Adından ne yaşadıkları anlaşılabiliriyordu. Kitabın bazı yerleri yırtıktı, bazı kelimeleri ise okunmuyordu. Sessizce:

- Hey! Az önce iki kitabın senin hakkında konuştuklarını duydum, dedim. Kitabın tam ortasında ağlamaktan şişmiş ve morarmış gözler ortaya çıktı.

- Öyle mi? Dedi. Sesi kısalmış ve solgundu.

- Ne oldu sana? Neden böyle eski duruyorsun?

- Bu kütüphaneye gelmeden önce başka bir yerdeydim. Oradaki sahibim beni sevmeyince bu hale geldim. Oysa ben diğerlerinden farklıyım, benim hikâyem kendi yaşadıklarımından oluşuyor.

- Sana bir şey söyleyeceğim, ben seni çok sevdim. Ve yeni sahibin olabilirim.

- Gerçekten mi?

- Evet.

- Peki, adın ne?

- Ela, dedim ve onu alıp eve götürdüm. Yırtık yerlerini güzelce bantladım. Ve yine konuşmaya devam ettik.

Bir gün yine senin gibi bir çocuk girdi kütüphaneye; beni eline aldı, baktı. Çok heyecanlanmışım. Daha sonra yanına arkadaşısı geldi “Gerçekten bu eski püskü kitabı mı alacaksın, gel sana çok güzel bir kitap buldum.” dedi ve beni yere attı.

- Neyse, geçmiş geçmişte kaldı. Artık benimlesin ve ikimiz sırdaşız değil mi?

- Evet, dedi. Daha sonra kitabı okumaya başladım. Artık biz, her şeyi paylaşan dostlar olmuşuk. Hayallerimdeki gibi... Kimi zaman ben onun acıklı hikâyesini okuyordum beraber ağlaşıyorduk, kimi zaman ise ben ona kendi yaşadıklarımı anlatıyordum. Beraber gülüyor, beraber ağlıyorduk.

**Elif YAZICI**  
**İLÂHİ ADALET**

Bugün buradaki birinci yılımı doldurmuş oldum. Bir yıl bana bir asır gibi geldi. Zordu gerçekten, başkasının işlediği bir suç yüzünden sevdiklerinden ayrılıp gökyüzünün muhteşemliğine hasret kalmak. Aslında küçükken de olurdu, ağabeyim bir şey yapar, suçu üzerime atardı. Ben daha ağızımı açmadan yüzüme inen tokatla ağlaya ağlaya odama çekilirdim. Sonrasında da benim suçsuz olduğumu, her şeyi ağabeyimin planladığını ve sonra bana iftira attığını anlatmaya çalışsam da ağabeyim yine inkâr edip üstüne başka yalanlar söyleyince yüzüme inen ikinci bir tokatla tekrar odama çekilirdim. Fakat özgürlüğümün kısıtlanması, bu onlardan çok daha kötüydü.

O gün dükkâna gitmemiştim, bir işim vardı. Dükkân bizim değildi, aslında kiralayacaktık dükkânı. Dükkân sahibi bizimle ortak olmak istedi, bu bizim işimize gelirdi bu yüzden kabul ettik. O gün de dükkânda ağabeyim duruyordu. Ben de geç olmadan işimi bitirdim ve dükkâna gittim. Ağabeyim ben gelince işi olduğunu, çıkacağını söyledi. Biraz telaşlıydı ve acele eder gibi bir hâli vardı. Meraklı birisi olmadığımından üstelemedim ve olur dedim. O gidince oturdum bekledim dükkânda. Gelen müşterilerle ilgilendim, paraları da kasaya koymadım. Masanın üzerine bırakıverdim. Zaten akşam olmuştu bu saatten sonra pek gelen olmazdı. Ben de dükkânı kapatmak üzere yerimden kalktığımda dükkânın kapısı açıldı. Dükkânın sahibi gelmişti, aslında pek uğramazdı. Arada bir gelir, işleri yoklar giderdi. Selam verdikten sonra paraya ihtiyacı olduğunu ve ihtiyacı kadar alıp gideceğini söyledi. Ben de oturup çay içmeyi teklif ettim. Teklifimi teşekkürle reddederek acelesi olduğunu söyledi. Ben de peki dedim önce masanın üzerindeki uzattım sonra kasaya uzandım. Kasayı açmamla birlikte başımdan aşağı kaynar sular döküldü. Önce hayal gördüğümü sandım, kapatıp tekrar açtım. Ama hayal falan görmüyordum, kasada tek kuruş yoktu. Mosmor suratıyla dükkân sahibine döndüm, ters giden bir şeyler olduğunu anlamış olacak ki kasaya doğru kafasını uzattı. Boş kasayı görünce sinirlendi ve bağırmaya başladı. Sesi neredeyse öbür sokaktan duyulacaktı. Burnundan soluyordu, bense hâlâ olanların farkına varamamıştım. Boş boş bakıyordum etrafa, bağırın dükkân sahibini de duymuyordum sadece uğultular geliyordu kulağıma. Dükkân sahibi telefonunu çıkardı, belli ki polisi arayacaktı. O an kafam dank etti. Benden önce dükkânda ağabeyim vardı. Demek telaşlı olmasının sebebi... Ani bir hareketle ayağa kalktım, dükkân sahibi korkmuş olacak ki geri atıldı. Dükkânın kapısını açıp koşmaya başladım. Ağabeyimin evine gidiyordum. Vardığımda asansörü kullanmadan merdivenleri kullandım. Kapısını gördüğümde hemen kapıya vuracaktım ki kapının açık olduğunu fark ettim. İçeri daldım, ağabeyime seslenmeye başladım hiç ses yoktu. Odasının kapısı kapalıydı, açtım ve içeri girdim. Odada ne var ne yok toplanmış neredeyse hiçbir şey kalmamıştı. O an anladım ağabeyimin paraları alıp kaçtığını, o an anladım öz ağabeyimin hayatımı kararttığını. Anladım ve ağladım, küçükken yediğim tokatlara, kaybettiğim oyuncaklarıma, mahvolan hayatıma, geleceğime ağladım sessizce. O odada yarım saat kaldım. Daha sonra kalkıp dükkânın yolunu tuttum. Elbette kaçtığımı düşünmüştü dükkân sahibi. Şimdi polisler de gelmiştir dedim kendi kendime bir sürü uğraş dur. Ya yine derdimi anlatamazsam, ya yine bir tokat daha yersem ne olacaktı? Bunları düşünürken dükkâna varmışım. Beni görünce hemen sorguya çektiler. Ben de bildiğim her şeyi anlattım. Ben gelmeden kamera kayıtlarına bakmışlardı fakat bugünün kayıtları silinmişti. Ağabeyimin evini incelemeye aldılar, hiçbir delil yoktu. Bu yüzden ben yargılanacaktım. Hakkımı savunmuşum bu sefer fakat yine tokadı ben yemiştim. Mahkemeye çıkarıldım hırsızlıktan iki yıl üç ay hapis cezası verildi tokat bu sefer hepsinden daha ağırdı.

Ağabeyimden haber geldi, ölüm haberi. Türkiye sınırlarında kaza yapmış. Yurt dışına kaçıyormuş. Araba uçurumdan yuvarlanmış. Polisler kaza ihbarına geldiklerinde parayı bulmuşlar. Haberi dükkân sahibi de görmüş. Ağabeyimin adını görmüş ve de paraların olduğunu. Şüphelenmiş tabii. Ağabeyim de arananlar listesindeymiş. Daha sonra ağabeyimin paraları alıp kaçtığı anlaşılmış. Dükkân sahibi beni ziyaret etti olanları anlattı, helallik istedi şikâyetini de geri çekti. Ben de bugün çıkıyorum işte. Ağabeyimin yaptıklarını unutup çocukken oynadığımızda birlikte mutlu olduğumuz anlarla hatırlayacaktım artık onu.

Okuldan eve dönüyordum. Sınavlar açıklanmıştı. Moralim bozuktuk. Eve gittim. Odama geçtim. Kıyafetlerimi değiştirip, yatağıma oturdum. İşte o zaman hiç böyle bir şey olmamış gibi çok uzağa, sınavdan çok düşük aldığımı unutmuş bir şekilde geleceğe gitmek istedim. Camı açıp dışarı baktım. Elime bir serçe kondu. Ah! Senin kafan ne rahattır, diye düşündüm. Ve içimden “Bir daha keşke geleceğe gitsem!” dedim. Gözlerimi kamaştırıran bir ışık geldi bir an. Ellerimle gözlerimi kapattım. Ve bütün ışık kayboldu. Karanlıkta, gözlerimi alıştırmak için kırptım. Boyum uzamıştı. İstedğim gerçek olmuştu. Büyümüşüm ve geleceğe gelmişim. Bu zevkliydi! Doktor olmuşum ve artık tek üzüleceğim şey çocukların çaresizce bir hastalığa kapılması olacaktı.

Bir çocuk yanıma geldi ve:

-Bu kuş evcil mi, diye sordu. Ben hangi kuştan bahsettiğini anlayamadan bakarken omzumdan bir kuş sesi geldi. Elime alıp baktım. Bu... Bu benim geleceğe gelmemi sağlayan serçe kuştı!

-Evet, evcil. İstersen sevebilirsin, dedim ve kuşu nazikçe çocuğa uzattım. Çocuk gülümseyerek eline aldı. Düşündüm, bir dakika! Eğer bu kuş benim istediğim her şeyi yapıyorsa, başkalarının istediğini de yapabiliirdi. Çocuğun bir şeye deme ihtimaline karşı hemen geri elinden aldım.

Hastaneden çıktım ve etrafıma bir göz attım. Dünya değişmişti. Her yerde uçan arabalar ve adını bilmediğim daha bir sürü araç vardı. Küçüklüğümdeki gibi değildi hiçbir yer. Etrafıma şaşkınlıkla bakarken takım elbise giymiş fakat cildi kuru olan bir adam geldi yanıma.

-Buyurun Yağmur Hanım, dedi ve beni lüks, kanatları olan bir arabaya bindirdi. Ben daha hiçbir şey anlamadan araba yola çıktı.

Bir zaman sonra bir hareketlilik oldu ve araba havalanmaya başladı. Bu heyecanlıydı, fakat manzara berbattı. Gelirken bir tane bile yeşil alan görmemişim. Hava sisli gibiydi, fakat kirli bir duman bütün dünyayı sarmış gibiydi daha çok. Bir villanın önünde durduk. Şoför kapıyı açarak inmeme yardım etti. Arabadan dışarı adımımı attığım anda öksürmeye başladım. Serçe kuş bile öksürür gibi cıyakiyordu. Hemen eve girdim. Susuzluğumu gidermek için mutfığa daldım. Evde su yoktu! Su almak amacıyla dışarıya çıktım. Oradan geçen bir kıza sordum:

-Buralarda bakkal var mı?

-Anlamadım?

-Bakkal diyorum.

-Bakkal mı? Ne dediğinden hiçbir şey anlamıyorum.

-Su satın alabileceğim bir yer arıyorum.

-Sen iyi misin? Bak alacağın bir yer bulamam ama eğer gerçekten su görmek istiyorsan, git Trabzon'a Su Müzesi'nde uzun uzun bak, diye çıkıştı. Şaşırdım, çünkü böyle sert bir tepki beklemiyordum.

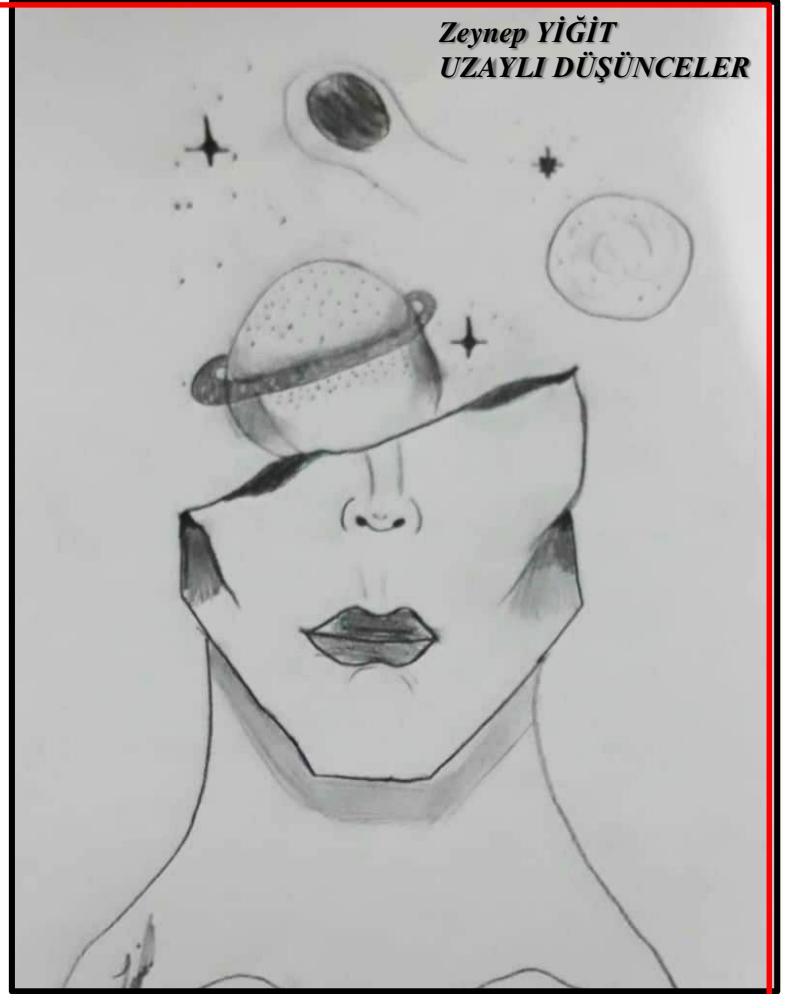
Birkaç kişiye daha sordum, ama herkes neredeyse aynı tepkiyi verdi. Ama bir adam daha yumuşak bir tepkiyle:

-Bak, bu öyle her yerde konuşulabilecek bir şey değil. Başka kişilerle de konuşma bu konuyu. Kaçınıcı yüzyılda kaldın bilmiyorum ama artık şunu kabullenmen gerek, su falan bulamazsın, dedi ve gitti.

Üzerine biraz daha düşününce aklım başıma gelmişti. Su, artık sadece müzelerde vardı ve tarihi eser olarak sergileniyordu. İnsanlar su ihtiyaçlarını ise eczanelerde satılan, su olmadığı için çok nadir bulunan bir çiçeğin özünün, fabrikasyon bir işleminden geçmesi sonucu oluşan bir haptan gideriyorlardı. Bütün bunları “Suyun Tarihi” adlı bir kitabın son sayfasında okumuştum. Peki ya şimdi ne yapacaktım? İstemeye istemeye eczaneye gittim ve bahsettiğim o kapsülden aldım. Alır almaz eve gittim ve haptan kapsülden çıkarıp ağzıma attım. Attığım anda yüzüm ekşidi ve geri tükürdüm. İnsanlar bunu nasıl içiyorlardı? Acı ve ekşi arasında bir tadı vardı ki bu gerçekten iğrençti. Bir an geri küçüklüğüme dönmek istedim. Bu istememle kalmadı çünkü gerçekten gitmem gerekiyordu. Böyle bir dünyada yaşayamazdım.

Serçe kuşumu elime alıp “Keşke geçmişe geri dönsem!” dedim. Dememle birlikte ışık geldi ve geçmişe, on yaşındaki hâlime geri döndüm.

Yaşadığım bu şeyler beni çok etkilemişti ve bundan sonra bir karar aldım. Suyu hiçbir zaman boşa harcamayacağım. Neden mi? Çünkü büyüyünce de su içmek istiyorum...



*Hatice ÇEMEN*  
**YETER Kİ SEN DEĞİŞ**

Her zamanki gibi adım adım gidiyorum, oturma odasına değil bilgisayar odasına. Başlamıştı işte o an kasa düğmesine bastığım zaman benim serüvenim. Kaybetmişim kendimi, kişiliğimi, karakterimi, aklımı, ailemi, hayatımı ve her şey, her şeyimi. Ama vazgeçtim en sonunda çünkü artık farkındayım kendimden her şeyimi kaybettiğimden. Tek bir şey benimleydi benimle kalan kaybetmediğim bedenimdi, büsbütün kalan.

Anne ve babam beni okula boş boş getirip götürüyorlardı. En azından ben öyle düşünüyordum. Beni benden habersizce bir kursa yazdırmışlar. Üzüldüm ama bilişim kursu olduğunu öğrenince sevindim. Bilişim kursu benim için güzel ve eğlenceli bir kurs. Bilgisayar ile ilgili yaratıcı bilgileri öğrenmeyi dört gözle bekliyorum. Bir yıl geldi geçti. Kendime olan olağanüstü şeyler keşfettim. Hatta aile içi bazı koordinatlar kurduk. İşte şunlar; aile içi aktiviteler, yoruma ve sohbete dayalı konuşmalar benzer bazı değişiklikler işte. Sınıfta öğretmenimiz ile teknoloji konusunu işlerken yorumlarımızla ortak bir “TEKNOLOJİ BAĞIMLILIĞINI NASIL ÖNLERİZ?” fikri üzerinde düşünceye varıyorduk. Benim fikrim üzerine hem fikirdik. Teknolojinin lazım olduğu zaman ortak ulaşımaya açık olan bir alana bir bilgisayar bağlatmak ve bu bilgisayar randevulu bir şekilde kullanabiliirdik. Eğer ki iletişimde lazım olsaydı ev telefonu bir iletişim aracı olarak seçilebilirdi ve yorumumu düşüncemi belirttim. Öğretmenimiz bu fikri müdürümüze danıştı. Bu fikrimin tüm dünyaya olmasa da bazı illerde fikrim etkili oldu.

Bir iki yıl sürmüştü tabii kolay değil sadece bir kişinin sözüyle bütün insanların değişmesi. Ama küçük adımlarla büyük sonuçlara ulaşabiliirdik. Hayatımızı kolaylaştıran teknolojinin esiri olamazdık. Kendimizi kaybedecek şekilde bağımlısı olamazdık. Belki bu yazı da vesile olur dijital ortamda kendini kaybedenlere...



### Fatma Kübra TAŞ BÜLBÜL

Benim küçük tatlı bir  
Kuşum vardı adı: Bülbül  
Çok sakindi sanki heykel gibi  
Çok asildi prenses gibi  
Ötmedi bir gün hiç  
Dedim acaba ne oldu ona  
Böyle değildi hasta oldu galiba  
Tatlı kuşum yemedi, içmedi  
Lokma koymadı gagasına, telaşlandım  
Galiba sıkılmıştı bülbülüm  
Çıkarmak istedim parka  
Parkta herkes başımıza toplandı  
Onu kaydırdıktan kaydırmak istedim  
Dediler kayıyor bir çocuk, elinde de bir kuş;  
Ne olduysa o anda oldu, atmadı minicik yüreği;  
Ağlamaya başladım çaresiz  
Gözyaşlarımı katık yaptım toprağa  
Bıraktım yavaşça cansız bedenini toprağa,  
Nazikçe örttüm toprağı üstüne,  
Güzel ve rahat uyu kuşum,  
Geleceğim her gün ziyaretine,  
Koştum evime yalnız...

### YALANLARLA BOZULAN DOSTLUK

Zamanın birinde tüm hayvanlar mutlu yaşar, herkes birbirine yardım edermiş. Bu böyle yıllarca sürüp gitmiş ancak bir gün ormana bir tilki gelmiş. Hayvanlar tilkiyi çok sıcak karşılamışlar. Ama adı üstünde "Tilki" sonuçta. Tilki onlara güler yüzlü davransa da içinde bir sinsilik varmış.

Çok kısa sürede herkesi birbirine düşman etmiş. Ormanda her gün bir kavga çıkıyormuş. Bunu fark eden ormanın kralı hemen sağ kolu kargayı yanına çağırmış ve ormana en son giren kişiyi bulmasını istemiş. Karga bunun üzerine kaplumbağa, tavşan, geyik ve maymuna "Ormana en son kim girdi?" diye sormuş ve hepsinden de aynı cevabı almış: "Tilki". Karga bunu hemen ormanın kralına iletmış. Kral kargaya o tilkiyi bulup huzuruma çıkar, demiş. Bunun üzerine karga tilkiyi bulmuş ve aslanın yanına gidene kadar belki tilkinin dilinden konuşursam ağzından laf alırım diye düşünmüş. Tilkiyi bulduğunda planına başlamış. Karga:

-Merhaba tilki kardeş, demiş. Tilki:

-Sana da merhaba, demiş. Karga:

-Sana bir şey söyleyeceğim, ama bana kimseye söylemeyeceğine dair söz vermeni istiyorum, demiş. Tilki biraz kuşkulunarak:

-Peki, söz veriyorum, demiş. Karga:

-Ben bu ormandaki hayvanları sevmiyorum. Hatta ne zamandır aralarına girip onları birbirlerine düşürmek istiyorum ve başardım, demiş. Böyle sohbet ederek aslanın inine yaklaşmışlar. Tilki bir zamandan sonra karganın kendisini övmesine dayanamamış ve en sonunda:

-Kendini övmeyi bırak onların aralarını ben bozdum, demiş. Tabi tilki bu sözleri söylerken aslanın inindelermiş. Aslan bütün bunları duymuş. Sinirinden tilkiye bir pençe atmış. Tilki aldığı pençe darbesiyle neye uğradığını şaşırıp ve karganın yaptıklarının bir oyun olduğunu anlamış.

Ertesi gün karga bütün orman halkını aslanın önünde toplamış aslan:

-Değerli halkım bir süredir sizi gözlüyorum. Ormanımızdan kavga hiç eksik olmuyor ama artık kavga etmeyeceksiniz. Tilki size bir açıklama yapacak:

-Sevgili orman halkı, size söylediklerimin hiçbiri doğru değildi. Hepsi sizi birbirinize düşman etmek için uydurduğum yalanlardı, demiş. Tilki bu açıklamayı yaptıktan sonra tüm orman halkı dostlarına söyledikleri laflardan dolayı özür dilemişler ve eski dost oldukları günlerine dönmüşler Tilkiye ne yaptıklarını soracak olursanız, ormandan kapı dışarı etmişler.

### Ceren BALLI

### FARKLI MIYIM?

Çok küçüktüm, her şeyi hatırlıyorum. Sadece lacivert renk ilgimi çekiyordu. Lacivert olmayan şeyleri bakmamı istemediklerinde çok sinirleniyordum. Bazen beni annem de çok sinirleniyordu.

Okula başladığımda her yerde insan vardı. Öğretmenim bir şeyler anlatıyordu. Hem de lacivert renk dışında olan renkleri öğretirlerdi. Ben bu durumdan nefret ediyordum. Arkadaşlarım az da olsa vardı. Hatta onlarla oynamamı istiyorlardı. Ama oyunda neler yapılacağını bilmiyordum. Sadece onlar gibi oynayabilmemi bekliyorlardı. Uzun süre kimse anlamadı beni. Aynı benim matematiği anlamam gibi, çok uğraştım. Ama yapamadım. Bir gün biri anladı beni, o kişinin doktor olduğunu öğrendim. Oysa ben kendimi her zaman eksik gibi görürdüm. Onlar gibi olamam. Yaptıklarımı yapamam. Gözlerini yakalayamam. Kendi dünyamda vardır elbet arkadaşlarım... Bunları size söyleyecek değilim! Anlayamazsınız! Beklemiyorum artık anlamanızı... Bu yüzden onlardan farklıyım. Ama bu doktor bana sizin eksik diye gördüğünüz, benim ise farkında olmadığım yönlerimi fark ettirdi. Benim gibi insanların olduğunu ve bu insanların özel olduğunu öğretti. Ama bunu öğrenirken şuna dikkat etti: Özürlü ya da engelli değil "özel" insanlar olduğumuzu!

Ben farklıydım. Diğer insanlar gibi olmak zorunda değildim. Ben olduğum gibiyim ve özelim. Evet, otizliyim ama hayatı böyle yaşayabilirim.

#### İMTİYAZ SAHİBİ

Ayhan GÖKMEN

#### GENEL YAYIN YÖNETMENİ

HİLAL AKGÜMÜŞ

#### YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

LATİFE ERDEM

#### GÖRSEL DANIŞMAN

Miraç ÖMÜR

#### YAYIN KURULU

Yılmaz KIRIKTAŞ

Ahmet KOCABAŞ

Tuncay TUNCER

#### OKUL ADRES TELEFON

MUAMMER KANDEMİR İMAM HATİP ORTAOKULU

İmam Hatip Cad. Çubuk /ANKARA